

Prelāta vēstule (februāris 2012)

„Mīlestība un pazemība ir cieši saistītas savā starpā, un to nogatavojies auglis ir vienotība.” Savā vēstulē Prelāts īpaši izceļ vienotības nozīmi Baznīcā.

22.03.2012

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Ar lielu prieku varu jums paziņot, ka pirms divām dienām, 30. janvārī, Svētais Tēvs mani pieņēma audiencē.

Tāpat kā citās reizēs, arī šoreiz uz šo tikšanos mani pavadīja jūsu visu lūgšanas. Svētajam Tēvam es izsacīju Prelatūras ticīgo un atbalstītāju vēlmi savā kristīgajā aicinājumā būt uzticīgiem Dievam un apliecināju viņam no jauna, ka visi lūdzas par viņu un par viņa nodomiem. Pāvests kā vienmēr bija ļoti sirsnīgs; viņš pateicās par kalpojumu, ko Baznīcai sniedz Darbs, un uzticēja man pienākumu nodot viņa svētību visiem ticīgajiem un visiem viņu apustuliskajiem centieniem visā pasaulē.

Vienmēr sekosim viņa maģistērija mācībai, ar dedzīgu vēlēšanos pilnībā veltīt mūsu palīdzību mūsu Svētajai Mātei Baznīcai. Iemiesosim ik dienas dzīvē *Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam* – mīlēsim vairāk Pāvestu un palīdzēsim cik spējam sagatavot *Ticības gadu*, ko viņš pēc dažiem mēnešiem izsludinās, lai mēs

pieaugtu šajā tikumā un sasniegtu daudzus cilvēkus.

Pagājušajā nedēļā ar svētā Pāvila atgriešanās svētkiem noslēdzās lūgšanu nedēļa par kristiešu vienotību. Pateiksimies Dievam par to progresu, kas Svētā Gara vadībā maz pamazām notiek šajā virzienā, lūgsim, lai Mierinātāja dāvētās žēlastības aizvien vairāk iekustinātu visu to sirdis, kas nes godpilno kristiešu vārdu, lai piepildītos Jēzus Pēdējās Vakariņās izteiktā ilgpilnā vēlēšanās: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego in te* [1], Lai visi būtu vienoti, kā Tu, Tēvs, manī un es Tevī.

Mēs Darbā ik dienas lūdzamies lūgšanu *pro unitate apostolatus*, kā to iedibināja svētais Hosemarija jau no pašiem Opus Dei pirmsākumiem. Gadu ritumā viņš aizvien no jauna uzsvēra, cik svarīgs ir šis lūgums, un par šo vienotību apustulātā lūdza

mūs „lūgties, jo mēs tajā dzīvojam.” Mūsu Tēvs karsti vēlējās, lai lūgšana par visu Kristum ticīgo vienotību, vēl vairāk – par visu cilvēku vienotību, tiktu atbalstīta ar cenšanos to īstenot dzīvē, pirmkārt, savā paša dzīvē.

Pirmie kristieši, mūsu ticības brāļi un māsas, ir mums atstājuši skaidru vēstījumu: *Un viņi pastāvēja apustuļu mācībā, maizes laušanas sadraudzībā un lūgšanā* [2] Šo sākotnējās Baznīcas vēstures kopsavilkumu mēs daudzkārt esam apcerējuši. Mūsu Tēvs šo tekstu atkārtoja tik bieži, ka viņš pat lika to iegravēt uz kādas no pirmo Darba kapelu frīzēm; un līdzīgi viņš rīkojās, kad deva norādījumu šos vārdus uzrakstīt uz sienas pansijas kapelā Romā. Viņš aizvien mēdza sacīt, ka „**Opus Dei gars ir pirmbaznīcas gars**” [3], un mudināja mūs vienmēr izturēties līdzīgi tiem, kuri pirmie atklāja Baznīcas ceļu.

Komentējot tās iezīmes, kas „**Jeruzalemes kristiešu sākotnējo kopienu definē kā vienotības un mīlestības vietu**”[4], pāvests Benedikts XVI uzsvēra, ka svētais Lūkass neaprobežojas ar kādas pagātnes situācijas aprakstīšanu, bet, ka viņš mums to „**sniedz kā piemēru, kā mūsdienu Baznīcas etalonu, jo šīm četrām iezīmēm jāveido Baznīcas dzīve vienmēr.**”[5] Patiešām, uzticība Apustuļu mācībai, dvēseļu un siržu vienotība, Euharistijas svinēšana, neatlaidība lūgšanā veido patiesas kristīgas dzīves pilārus, kas ir nepieciešami, lai Baznīca pilnībā izpildītu savu misiju pasaulē.

Šajā lūgšanas par vienotību kontekstā es vēlētos konkrēti norādīt uz to tuvākmīlestību, kas vienoja tā laika sievietes un vīriešus. Un svētais Lūkass stāsta arī, ka *daudzie ticīgie bija viena sirds un viena dvēsele*. [6]

Kristiešu vienotība ir Svētā Gara dāvana, kas mums jālūdz pastāvīgā, neatlaidīgā lūgšanā. Taču šai lūgšanai jābūt piepildītai ar mīlestību. Būsim pārliecināti, ka, Svētā Tēva vārdiem runājot, „**mūsu vienotības meklējumi var reāli īstenoties tikai tad, ja vispirms pārmaiņas notiek mūsos pašos un mēs ļaujam darboties Dievam, ja mēs ļausimies pārveidoties pēc Kristus attēla, ja mēs ieiesim jaunā dzīvē Kristū, kas ir patiesā uzvara. Redzama visu kristiešu vienotība vienmēr ir darbs, kas nācis no augšienes, no Dieva, darbs, kas prasa pazemību, mūsu vājuma atzīšanu un dāvanas pieņemšanu (...). Vienotība, kas nāk no Dieva, tāpat prasa no mums ik dienas apņemšanos mīlestībā atvērties citam pret citu.**”[7]

Svētais Augustīns kādā sprediķī sacīja, ka „lepnība izraisa šķelšanos, savukārt, tuvākmīlestība ir

vienotības māte.”[8] Vai mēs apzināmies, ka katrs no mums nes sevī šķelšanās risku, jo mums visiem piemīt tendence pārāk augstu novērtēt savu „es”, kas ir vienotības lielākais ienaidnieks. Tāpēc tie, kuri egoistiski domā tikai paši par sevi, kuri ļaujas, lai viņus vada lepnība, un nemēģina pārvarēt savas kļūdas un nepilnības, nevar būt par labiem instrumentiem. Pretstatā tam *neviltotā mīlestība*, ko iesaka svētais Pāvils[9], cieši sasaista pat ļoti atšķirīgus cilvēkus un ļauj viņiem dzīvot kā brāļiem, neskarot pie tam likumsakarīgās atšķirības, kas pastāv viņu domāšanas veidā un rīcībā ikdienišķajās lietās. Tāpēc patiesu lūgšanu par kristiešu vienotību jāpavada pazemībai un mīlestībai, kas izpaužas konkrētā rīcībā. Mūsu Dibinātājs skaidroja, ka „**radīt šo vienotību un to saglabāt ir ļoti sarežģīts uzdevums, kam vajadzīgi pazemības, atsacīšanās, klusēšanas akti; ir svarīgi**

ieklausīties un saprast, patiesi būt ieinteresētam par savu tuvāko labumu un vienmēr, ja tas nepieciešams, piedot savam tuvākajam – mīlēt darbos un patiesībā.”[10]

Kristieša izturēšanās pret citiem cilvēkiem, ko viņš satiek savā ceļā, neaprobežojas tikai ar sausu pieklājību un vispārpieņemto uzvedības normu ievērošanu, bet tā drīzāk ir Mīlestības (ar lielo burtu) izpausme, ko mūsu sirdīs ieļē pats Dievs. Tāpēc tuvākmīlestība un labsirdība nepaliek tikai par jūtām vien, kaut arī tām ir būtiska loma mūsu rīcības noteikšanā, jo mēs neesam vienīgi gari, bet gan cilvēki ar miesu un asinīm. Taču mums visiem mūsu jūtas ir jāattīra, jo citādi tas, kas iesākās kā altruistiska mīlestība, riskē pārtapt par egoisma augli, kas meklē personisko pārākumu, pārmērīgu apmierinājumu ar savu paša „es”.

Enciklikā *Deus caritas est- Dievs ir mīlestība* pāvests Benedikts XVI norāda: „**Jūtas atnāk un aiziet. Jūtas var būt brīnišķīga mudinoša dzirkstele, taču tā nav mīlestības pilnība.**”[11] Caur pašaieliedzību tām jāiziet attīrīšanās un nobriešanas process; tikai tā tās „**klūst par mīlestību pilnā šī vārda nozīmē.**”[12]

Nav cita piemēra kā tikai Jēzus Kristus. Tāpēc kristīgā tuvākmīlestība nozīmē mīlēt tā, kā Viņš mūs ir mīlējis – līdz pilnīgai sevis atdošanai Tēvam aiz mīlestības un mūsu atpestīšanai. To Viņš mums ir atstājis Pēdējo Vakariņu laikā kā testamentu: *Jaunu bausli es jums dodu, lai jūs viens otru mīlētu. Kā es jūs mīlēju, tā arī jūs cits citu mīliet! No tā visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.*[13] Pirmajās kristiešu kopienās šis jaunais bauslis tika tā

iedzīvināts, ka pagāni izbrīnīti teica:
„Skatieties, kā viņi cits citu mīl!“[14]

Īsta kristīgā tuvākmīlestība,
līdzdalība Mīlestībā, kas izplūst no
cilvēktapušā Vārda Sirds, ir
piesātināta ar upuri. Tā nemeklē
pašapliecināšanos, bet gan labumu
citiem; tā kļūst par uzdevumu, ko
nekad nevar uzskatīt par pabeigtu, jo
mums ir jāmācās mīlēt, uzlūkojot
Kristus, Viņa Mātes Marijas un Svēto
piemēru, kas Dievu un tuvākos ir
mīlējuši visaugstākā mērā. Jūtīsim
atbildību katru dienu un daudz reižu
dienā aizvien sākt atkal un atkal no
jauna, ar nelieliem pakalpojumiem
un upuriem citu labā (dažreiz arī
svarīgākās lietās), kurus viņi varbūt
nemaz nepamana, taču kas nepaliek
nepamanīti mūsu Debesu Tēva
skatienam. Atcerēsimies, ar kādu
uzstājību mūsu Dibinātājs vērsās pie
mums pravieša vārdiem: *Discite
benefacere*[15], mācaties labu darīt.
Mācīsimies labi pabeigt to, ko darām.

Ja mēs tā izturamies, tad „klūst iespējama tuvākmīlestība Bībelē un Jēzus norādītajā nozīmē.

Tuvākā mīlestība balstās tieši tajā, ka mīlu Dievu un līdz ar Dievu arī citu cilvēku, kuru konkrētajā brīdī varbūt nemaz nepazīstu vai pret kuru nejūtu simpātijas. Tāda mīlestība var tikt realizēta vienīgi tad, ja tās izejas punkts ir intīma tikšanās ar Dievu, tikšanās, kas kļuvusi par gribu vienotību un kura modina arī jūtas. Tieši tad es mācos lūkoties uz citu personu ne tikai vienīgi ar savām acīm un caur manām jūtām, bet arī no Jēzus Kristus perspektīvas.“[16]

Šāds izturēšanās veids prasa (es atkārtāju to apzināti) cenšanos nolikt malā savu „es”, aizmirst par sevi pašu. Mīlestība un pazemība ir cieši saistītas savā starpā, un to nogatavojies auglis ir vienotība. ***„Ja mēs patiešām uzskatām sevi par neko; ja mēs saprotam, ka***

*visnožēlojamākās un vājākās
radības būtu labākas par mums,
ja mums nebūtu Dieva palīdzības;
ja apzināmies, ka esam spējīgi uz
visvisādām kļūdām un
nekrietnībām; ja, neraugoties uz
pastāvīgu cīņu pret mūsu
neuzticību, saprotam, ka joprojām
esam grēcinieki, kā gan mēs
varētu domāt sliktu par citiem?
Kā gan mēs varētu ļaut mūsu
sirdīs iemitināties fanātismam,
neiecietībai, augstprātībai?*

*Pazemība mūs, it kā aiz rokas
turēdama, vada, tā māca mums
vislabāko formu attieksmei pret
līdzcilvēkiem – būt saprotošiem
pret visiem, dzīvot mierā ar
ikvienu, piedot ikvienam, neradīt
konfliktus un barjeras, bet -
vienmēr! - izturēties kā vienotības
instrumentiem.”[17]*

Mīlestība, tāpat kā citi tikumi, dzīvē
jāiemieso zināmā pakārtotībā. Tāpēc,

nevienu nediskriminējot, tā pirmām
kārtām tiek vērsta uz tiem, ar kuriem
mēs esam kopā, – mūsu ģimeni,
draugiem, darbabiedriem,
kaimiņiem, paziņām... Tādā veidā
mēs dodam savu ieguldījumu
Baznīcas vienotības stiprināšanā un,
balstoties lūgšanā, līdzdarbojamies,
lai ilgotā visu kristiešu vienotība
kļūtu par realitāti. Kā mēs izturamies
pret cilvēkiem, kurus Dievs mums
licis līdzās? Kādas ir mūsu konkrētās
priekpilnas kalpošanas izpausmes ik
dienu attiecībā uz katru no viņiem?
Vai mēs rūpējamies, lai mūsu mājā,
darbavietā un draugu lokā, ar
kuriem bieži tiekamies, būtu
sajūtama sirsnīgas draudzības, Dieva
mīlestības piesātinātas cilvēciskās
mīlestības *Kristus labā smarža*?[18]

Svētais Hosemarija rakstīja:

***„Galvenais apustulāts, kas mums
kā kristiešiem jārealizē pasaulē,
un kas ir labākais mūsu ticības
pierādījums, ir rūpes par to, lai***

Baznīcas iekšienē valdītu īstas mīlestības atmosfēra. Ja mēs cits citu nemīlam patiesi, ja mūsu starpā ir strīdi, apmelošana, neslavas celšana, kurš gan tad jutīs simpātijas pret tādiem neīstiem Evaņģēlija Labās Vēsts sludinātājiem?”[19]

Kungs lūdz, lai mēs visdažādākajās sabiedrības sfērās sētu sapratnes un piedošanas sēklu. Tas ir aicinājums katram kristietim, tas ir tas, ko Viņš gaida no visiem cilvēkiem. Un mēs spējam tādu sēklu sēt, ja mūs vada Kristus mīlestība, kuras spēkos ir apvienot mistiskās Miesas vienotībā raksturu, izglītības, kultūras atšķirības tā, ka šo vienotību nekas nespēj salauzt. ***„Apustulis nenoliedz dažādību: katrs ir no Dieva saņēmis savas dāvanas, viens tādā veidā, cits – savādākā (sal. 1 Kor 7, 7). Taču šai dažādībai ir jākalpo Baznīcas labumam. Pašlaik es jūtu pamudinājumu***

***lūgt Kungu, - raksta svētais
Hosemarija, - (...) nepieļaut, lai
Viņa Baznīcā mīlestības trūkums
sētu naidu dvēseļu starpā.
Mīlestība ir kristiešu apustulāta
sāls. Ja sāls zaudē garšu, kā gan
mēs pasaules priekšā ar augsti
paceltu galvu varam liecināt: «Šeit
ir Kristus!»?»[20]***

Pēc divām nedēļām – 14.februārī
mēs Prelatūrā svinēsim gadskārtas
apustuliskā darba uzsākšanai
sieviešu vidū 1930. gadā un Svētā
Krēsla priesteru apvienības
dibināšanai 1943. gadā. Mūsu Tēvs šo
datumu sakritību dažādos gados
uzlūkoja kā Dieva Apredzības zīmi,
kas vēl vairāk ir vēlējusies pasvītrot
Opus Dei vienotību. Pateiksimies
Dievam par šo dāvanu, kas jāveicina
un jāsargā katram no mums,
vispirms jau mūsu pašu dzīvē un pēc
tam arī mūsu apkārtņē.

Lūgsimies par visiem Baznīcas
Ganiem, lai mēs visi kopā ar Pēteri,
redzamās mistiskās Miesa Galvu,
caur Mariju ietu pie Jēzus.

Nemitēsimies lūgt Svēto Garu, lai visi
kristieši un visa cilvēce tiktu iekļauta
katoliskās Baznīcas vienībā, lai tā
piepildītos Kristus vārdi: *Man vēl ir
citas avis, kas nav no šīs kūts; arī tās
man jāatved; un tās dzirdēs manu
balsi, un būs viens ganāmpulks un
viens gans.*[21]

Negribu nobeigt šo vēstuli, pirms
neesmu atgādinājis par mūsu mīļoto
donu Alvaro, kura svētā aizbildņa
diena ir 19. februārī. No viņa
atbildes Dieva aicinājumam, līdzas
daudzām citām lietām, mēs varam
mācīties, kā cītīgi rūpēties par šo
pārdabisko ģimeni, uz ko Kungs mūs
ir aicinājis, – Baznīcu, Darbu – un
ziedot savas dzīves šai priekpilnajai
kalpošanai, kā to darīja svētā
Hosemarijas pirmais pēctecis Opus
Dei priekšgalā.

Kā vienmēr, pavadiet mani manos
nodomos; un konkrēti, īpašā veidā,
lūdzieties par maniem dēliem,
Prelatūras asociētiem, kuri 18.
februārī tiks ordinēti par diakoniem.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2012. gada 1. februārī.

[1] *Jņ* 17, 21.

[2] *Apd* 2, 42.

[3] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
sprediķa, 23.04.1963.

[4] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 19.01.2011.

[5] Turpat.

[6] *Apd* 4, 32.[7] Benedikts XVI, uzruna pirms lūgšanas „Kunga Eņģelis”, 22.01.2012.

[8] Sv. Augustīns, *Sprediķis* 46, 18 (PL 38, 280).

[9] Sal. 2 *Kor* 6, 6.

[10] Sv. Hosemarija, Piezīmes no sprediķa 1972.gadā.

[11] Benedikts XVI, Enciklika *Deus caritas est*, 25.12.2005, Nr. 17.

[12] Turpat.

[13] *Jņ* 13, 34-35.

[14] Tertuliāns, *Apologēts* 39, 7 (CCL 1, 151).

[15] *Is* 1, 17.

[16] Benedikts XVI, Enciklika *Deus caritas est*, 25.12.2005, Nr. 18.

[17] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 233.

[18] 2 *Kor* 2, 15.

[19] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 226.

[20] *Turpat*, Nr. 234.

[21] *Jņ* 10, 16.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
februaris-2012/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-februaris-2012/) (21.02.2026)